

ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)
6 februari 1986 *

In zaak 162/84,

A. Vlachou, ambtenaar op proef van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te diens kantore, rue des Glacis 18 A,

verzoekster,

tegen

Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar secretaris J.-A. Stoll als gemachtigde en H. Marty-Gauquie als plaatsvervangend gemachtigde, bijgestaan door L. Defalque, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg te harer vestiging, rue Aldringen 29,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van het besluit om verzoekster niet toe te laten tot vergelijkend onderzoek CC/LA/4/83, subsidiair tot nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: R. Joliet, kamerpresident, G. Bosco en T. F. O'Higgins, rechters,

advocaat-generaal: C. O. Lenz

griffier: P. Heim

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 28 november 1985,

het navolgende

* Procestaal: Frans.

ARREST

(omissis)

In rechte

- 1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 26 juni 1984, heeft A. Vlachou, ambtenaar op proef van de Rekenkamer van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het haar op 30 september 1983 betekende besluit van de jury van interinstitutioneel vergelijkend onderzoek CC/LA/4/83 op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken en een examen, om haar niet tot dit vergelijkend onderzoek toe te laten. Het beroep strekt eveneens tot nietigverklaring van voormeld vergelijkend onderzoek, dat door de Rekenkamer werd georganiseerd ter voorziening in een vacature van Griekstalig sectiehoofd-reviseur bij haar talendienst.
- 2 In repliek heeft A. Vlachou verklaard dat dit tweede onderdeel van haar conclusies als subsidiair moest worden beschouwd, en tijdens de mondelinge behandeling heeft zij ten slotte verklaard dat zij bij dit onderdeel niet insisterde.
- 3 Ook al blijkt uit de door verzoekster ter terechtzitting afgelegde verklaringen niet met volstrekte zekerheid dat zij wilde afzien van haar vordering tot nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek, niettemin moet het beroep worden geacht uitsluitend te zijn gericht tegen het besluit van de jury om verzoekster niet tot het vergelijkend onderzoek toe te laten. Immers, verzoekster kan niet primair verzoeken om nietigverklaring van een besluit om haar niet tot een vergelijkend onderzoek toe te laten en subsidiair — voor het geval dat haar primaire vordering wordt afgewezen — om nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek.
- 4 Tot staving van haar beroep betoogt verzoekster in de eerste plaats, dat de jury het vertrouwensbeginsel heeft geschonden, doordat het besluit om verzoekster, die was aangeworven als tijdelijk functionaris en zulks ten tijde van het vergelijkend onderzoek nog steeds was, niet tot het vergelijkend onderzoek toe te laten, indruist tegen de toezeggingen van hoge ambtenaren van de Rekenkamer, die haar een aanstelling in vaste dienst in het vooruitzicht hadden gesteld.

- 5 De Rekenkamer antwoordt daarop, dat verzoekster niet heeft bewezen dat ooit zodanige toezeggingen zijn gedaan, die overigens, zo zij al waren gedaan, hoe dan ook geen gewettigd vertrouwen konden wekken.
- 6 Te dezen zij opgemerkt, dat ingevolge artikel 29 Ambtenarenstatuut de procedure van het vergelijkend onderzoek, behoudens voor ambten in de rangen A 1 en A 2 of in buitengewone gevallen voor ambten waarvoor bijzondere kundigheden vereist zijn, de enige weg is waarlangs toegang kan worden verkregen tot een post van ambtenaar bij de Gemeenschapsinstellingen, en dat de bepalingen betreffende deze procedure zowel het tot aanstelling bevoegde gezag als de jury van het vergelijkend onderzoek binden. Toezeggingen waarbij geen rekening wordt gehouden met deze bepalingen, kunnen voor de betrokkene dus geen gewettigd vertrouwen wekken, gesteld al dat die toezeggingen bewezen zijn, wat in casu niet het geval is.
- 7 Met haar tweede middel voert verzoekster aan, dat de jury ten onrechte van oordeel was, dat zij niet aan de toelatingsvoorwaarden voor het vergelijkend onderzoek voldeed.
- 8 Blijkens punt V.2. van de aankondiging van vergelijkend onderzoek, werden tot het onderzoek toegelaten „kandidaten met... een praktijkervaring van ten minste tien jaar in een relevante verantwoordelijke betrekking”.
- 9 In artikel 5, eerste alinea, van bijlage III bij het Ambtenarenstatuut, betreffende de „procedure voor een vergelijkend onderzoek”, wordt bepaald dat de jury na kennisneming van de dossiers de lijst vaststelt van de sollicitanten die voldoen aan de voorwaarden, omschreven in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek.
- 10 Blijkens het proces-verbaal van de eerste vergadering van de jury op 16 september 1983 heeft zij toen vastgesteld dat door geen enkele sollicitant aan de toelatingsvoorwaarden, met name aan de voorwaarde van punt V.2. van de aankondiging van het vergelijkend onderzoek, werd voldaan.
- 11 In de loop van de procedure heeft de Rekenkamer verklaard, dat de jury deze voorwaarde aldus heeft uitgelegd, dat van de sollicitanten ten minste tien jaar beroepservaring als reviseur werd verlangd.

- 12 Verzoekster daarentegen is van mening, dat uit de tekst van voormeld punt V.2. niet is af te leiden dat tien jaar beroepservaring als reviseur vereist was, doch enkel dat een zekere vertrouwdheid met revisiewerk onontbeerlijk was om de werkzaamheden te kunnen verrichten die waren verbonden aan de post waarvoor het vergelijkend onderzoek werd gehouden.
- 13 De Rekenkamer antwoordt hierop, dat de beroepservaring van de sollicitanten van een kwalitatief hoog niveau diende te zijn, zodat kon worden verzekerd, dat de kandidaten geschikt waren voor een leidinggevende functie. Gelet op de aard van de te bezetten post was het dus logisch dat de jury van de sollicitanten een relevante beroepservaring als reviseur verlangde.
- 14 In de eerste plaats moet dus worden uitgemaakt of voormeld punt V.2. noodzakelijkerwijs aldus moest worden uitgelegd, dat de voor de toelating tot het vergelijkend onderzoek vereiste beroepservaring enkel kon bestaan in als reviseur verrichte werkzaamheden.
- 15 Het is duidelijk dat de jury deze vraag bevestigend heeft beantwoord. Immers, was zij van mening geweest dat de tekst van punt V.2. voor verschillende uitleggingen vatbaar was, dan had zij tijdens haar eerste bijeenkomst het voor de toelating tot het vergelijkend onderzoek te hanteren begrip „beroepservaring” gedefinieerd. In het proces-verbaal van de eerste bijeenkomst van de jury op 16 september 1983 is daarvan evenwel niets te vinden.
- 16 In punt IV van de aankondiging van vergelijkend onderzoek wordt voor de post van sectiehoofd-reviser de volgende functie-omschrijving gegeven:
- Het leiden van de Griekse vertaalsectie;
 - het reviseren van vertalingen of eventueel vertalen zonder revisie;
 - het toezicht houden over terminologie-, documentatie- of andere werkzaamheden van specifiek taalkundige aard;
 - het begeleiden van de voortgezette beroepsopleiding van de vertalers.
- 17 Aangezien in deze functie leiding moet worden gegeven aan een vertaalsectie, bestaande uit een aantal vertalers en reviseurs, moet het hoofd van de sectie noodzakelijkerwijs beroepservaring als reviseur hebben. Het leiden van een vertaalsectie

omvat namelijk eveneens de organisatie van de sectie met inachtneming van de verschillende te verrichten werkzaamheden, het verdelen van het werk tussen de reviseurs en het controleren van hun rendement, zodat het duidelijk ondenkbaar is, dat deze werkzaamheden, die een grondige kennis van alle aspecten van het revisiewerk vereisen, kunnen worden verricht door iemand die ter zake volstrekt geen ervaring heeft.

- 18 Gelijk de Rekenkamer ter terechtzitting terecht heeft opgemerkt, gaat het hier om een algemene praktijk van de instellingen van de Gemeenschappen die telkens wanneer bij wege van bevordering of vergelijkend onderzoek een post van afdelingshoofd dient te worden bezet, ervaring als reviseur verlangen.
- 19 Mitsdien moet worden geconstateerd dat wegens de aard van de bij vergelijkend onderzoek CC/LA/4/83 te bezetten post het begrip beroepservaring in punt V.2. van de aankondiging van vergelijkend onderzoek wel moest worden uitgelegd als een als reviseur opgedane ervaring.
- 20 Bijgevolg was de jury conform de voorschriften van de aankondiging van vergelijkend onderzoek, verplicht van de sollicitanten ten minste tien jaar praktijkervaring als reviseur te verlangen, en kon zij — anders dan verzoekster meent — niet naar goeddunken vaststellen hoeveel ervaring voldoende zou kunnen worden geacht om tot het vergelijkend onderzoek te worden toegelaten.
- 21 Mitsdien moet het middel gebaseerd op schending van de toelatingsvoorwaarden van het vergelijkend onderzoek worden verworpen.
- 22 In verband met het voorgaande kan evenmin slagen het middel ontleend aan het feit dat verzoekster volgens de jury niet voldeed aan de in aankondiging van vergelijkend onderzoek CC/LA/4/83 genoemde voorwaarden, terwijl zij enkele maanden voordien wel was toegelaten tot vergelijkend onderzoek CC/LA/20/82, waarvoor identieke toelatingsvoorwaarden golden, en dat een sollicitant ingevolge 's Hofs vaste rechtspraak op het punt van de toelatingsvoorwaarden niet ongunstiger mag worden beoordeeld dan bij een eerder vergelijkend onderzoek, tenzij de motivering van het besluit dit verschil in beoordeling duidelijk rechtvaardigt.

- 23 Terecht heeft de Rekenkamer opgemerkt, dat het hier niet om identieke toelatingsvoorwaarden gaat. Weliswaar wordt in beide gevallen in de aankondiging van vergelijkend onderzoek als voorwaarde gesteld een „praktijkervaring in een relevante verantwoordelijke betrekking”, doch de post ter zake waarvan de relevantie van deze ervaring moet worden bepaald, is duidelijk niet dezelfde. De vergelijkende onderzoeken waarnaar verzoekster verwijst, betreffen namelijk geheel verschillende ambten, hetgeen duidelijk blijkt uit de functie-omschrijving in de respectieve aankondigingen van vergelijkend onderzoek: een functie van reviseur-hoofdvertaler bij vergelijkend onderzoek CC/LA/20/82, en een functie van sectiehoofd-reviser bij vergelijkend onderzoek CC/LA/4/83.
- 24 Ten slotte voert verzoekster een middel aan dat is ontleend aan misbruik van bevoegdheid, doordat de vereiste beroepservaring als reviser opzettelijk op een minimumduur van tien jaar is gesteld, zodat na afloop van het vergelijkend onderzoek geen lijst van geschikte kandidaten zou kunnen worden opgesteld; aangezien Griekenland een betrekkelijk recent lid van de Gemeenschappen is, zou vanzelfsprekend geen enkele sollicitant kunnen bogen op een voldoende lange ervaring als reviser in dienst van een gemeenschapsinstelling om aan deze voorwaarden te voldoen.
- 25 Daarop antwoordt de Rekenkamer, dat nergens uit de aankondiging van vergelijkend onderzoek blijkt dat de ervaring in dienst van de gemeenschapsinstellingen moest zijn opgedaan. De sollicitanten zouden zich dus op een ervaring in dienst van nationale overheidsinstanties of particuliere ondernemingen hebben kunnen beroepen. Van haar kant heeft de jury beslist niet als voorwaarde gesteld dat de kandidaten hun ervaring bij de Gemeenschappen moesten hebben opgedaan.
- 26 Te dezen zij in de eerste plaats met nadruk gesteld dat, voor zover dit middel betrekking heeft op de aankondiging van vergelijkend onderzoek, het in feite strekt tot nietigverklaring van het vergelijkend onderzoek, zodat daarop niet kan worden ingegaan in het kader van een beroep dat, zoals is verklaard, uitsluitend strekt tot nietigverklaring van het besluit van de jury om verzoekster niet tot het betrokken vergelijkend onderzoek toe te laten. Voor zover het middel tegen laatstbedoeld besluit is gericht, kan worden volstaan met de opmerking dat verzoekster geen enkel bewijs heeft geleverd van enig misbruik van bevoegdheid in haar na-deel, en dat uit het bestreden besluit evenmin een aanwijzing daarvoor is af te leiden, aangezien verzoeksters beroepservaring buiten de gemeenschapsinstellingen, zowel op zich als te zamen met haar ervaring bij deze instellingen, in elk geval niet volstond om te voldoen aan de in de aankondiging van vergelijkend onderzoek voorziene toelatingsvoorwaarden.

- 27 Aangezien verzoekster van geen enkel door haar aangevoerd middel tegen het besluit om haar niet tot het vergelijkend onderzoek toe te laten, heeft weten aan te tonen dat het gegrond was, moet het beroep worden verworpen.

Kosten

- 28 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te hunnen laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

- 1) Verwerpt het beroep.
- 2) Verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal dragen.

Joliet

Bosco

O'Higgins

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 6 februari 1986.

De griffier
P. Heim

De president van de Eerste kamer
R. Joliet